

HỒI THỨ BẢY MƯƠI LĂM

NHẠC BẮT QUÂN HOÀI NGHI ĐỆ TỬ

Ngoài miếu Dược-Vương chỉ còn lại người phái Hoa Sơn và ngoài ra là bọn người che mặt.

Lão già che mặt bật tiếng cười khô khan nói:

- Lệnh Hồ thiếu hiệp! Kiếm thuật của thiếu hiệp rất cao minh khiến cho ai cũng phải bội phục. Bản lãnh Nhạc Bất Quần còn kém thiếu hiệp xa lắm. Theo lẽ ra, chức chưởng môn phái Hoa Sơn do thiếu hiệp chấp chưởng mới đúng. Bữa nay được biết kiếm pháp thiếu hiệp linh diệu vô cùng, đáng lẽ bọn tại hạ nên rút lui, nhưng đắc tội với quý phái thì tai họa sau này không biết thế nào mà nói. Chúng ta đã nhờ vả phải nhờ tận gốc rễ, đành chịu mang tiếng là nhân cơ hội thiếu hiệp bị thương, đồng thời lấy số đông để thủ thắng vậy.

Lão nói xong, huýt lên một tiếng còi. Mười bốn người che mặt liền vây quanh.

Lúc bọn Tả Phi Anh ra đi bao nhiêu đóm đuốc đều quẳng xuống đất, hãy còn cháy dở. ánh đuốc chỉ soi rõ hạ bàn mọi người, còn từ lưng trở lên đều không nhìn thấy. Bình khí của 15 người che mặt đó có ánh lửa rơi vào làm cho sáng loáng. Họ nhích lại gần Lệnh Hồ Xung.

Lệnh Hồ Xung tỷ đấu với Phong Bất Bình, tuy chưa hao tổn gì đến nội lực mà khắp mình mồ hôi đã đầm đìa. Hắn mà thắng được tay cao thủ phe kiếm tông phái Hoa Sơn vừa rồi là ý vào "Độc cô cửu kiếm" đoạt tiên cơ về chiêu số. Bây giờ 15 người che mặt sử dụng 15 thứ khí giới khác nhau, đồng thời chiêu số cũng khác nhau cùng tiến đánh một lúc thì làm thế nào để phá giải được?

Hiện giờ Lệnh Hồ Xung không còn chút nội lực nào, muốn xông thẳng về phía trước hai thước hay tạt ngang ra nửa trượng còn chẳng làm nổi, thì tính chi đến chuyện chống chọi với 15 tay hảo thủ hợp kích?

Lệnh Hồ Xung luôn tiếng thở dài đưa luồng nhãn quang về phía Nhạc Linh San để nhìn nàng lần tối hậu. Trước khi lâm tử, hắn chỉ mong được nàng lộ vẻ tha thiết với mình một chút đăng an ủi nỗi lòng.

Quả nhiên cặp mắt sáng ngời của nàng tỏ ra cực kỳ quyến luyến thiết tha.

Lệnh Hồ Xung đang vui mừng trong dạ thì dưới ánh lửa hắn thấy bàn tay nhỏ bé mềm mại của Nhạc Linh San buông thõng xuống nắm lấy bàn tay chàng trai khác, chàng trai đó chính là Lâm Bình Chi. Lòng hắn liền se lại.

Bao nhiêu người phái Hoa Sơn đã bị bọn che mặt điểm huyết không nhúc nhích được. Lúc này bọn chúng lại nhằm tiến công một mình Lệnh Hồ Xung. Lâm Bình Chi cùng Nhạc Linh San vẫn đứng gần nhau tự nhiên thò tay ra nắm lấy tay nhau.

Lệnh Hồ Xung không còn chí tranh đấu toan liệng kiếm đi để mặc địch đâm chết.

Trong đêm tối, 15 người che mặt từ từ tiến gần vào. Hết thấy bọn chúng vừa thấy hắn ác đấu với Phong Bất Bình, vẫn còn úy kỵ chưa dám phát chiêu.

Lệnh Hồ Xung từ từ xoay mình hẳn thấy cả 30 con mắt lấp loáng có ánh sáng trông như một bầy giã thú.

Đột nhiên trong đầu óc Lệnh Hồ Xung vụt lóe ra một ý niệm. Hắn lẩm bẩm:

- Trong phép "Độc cô cửu kiếm" có một chiêu chuyên để phá giải các thứ ám khí. Dù địch nhân bắn hàng ngàn hàng vạn mũi tên đến, hoặc hàng chục người phóng đủ các loại ám khí tới, một chiêu thức đó đủ làm cho bao nhiêu ám khí đồng thời phải rớt xuống la tả.

Nguy cơ sắp xảy ra trong khoảnh khắc. Bỗng nghe tiếng lão già che mặt quát lên:

- Hết thấy xông vào dùng loạn đao mà phân thân địch!

Lệnh Hồ Xung không còn thì giờ để suy nghĩ nữa, đột nhiên hắn vùng trường kiếm lên, mũi kiếm rung động nhắm điểm vào mắt cả 15 người.

Những tiếng rú khủng khiếp vang lên không ngớt. Tiếp theo là những tiếng binh khí rớt xuống đất loảng xoảng.

Ba mươi con mắt của 15 người che mặt bị chiêu thức chớp nhoáng của Lệnh Hồ Xung thì triển một cách xuất quỷ nhập thần đâm trúng. Hắn đã dùng kiếm pháp chuyên để đả kích các thức ám khí để đâm mắt người cũng lượm được hiệu quả kỳ diệu vô song.

Lệnh Hồ Xung đâm rồi lập tức từ giữa đám địch nhân nhảy vọt ra. Một tay gã vịn vào vai Lao Đức Nặc. Sắc mặt lợt lạt, người hắn loạng choạng đứng không vững.

Tiếp theo là một tiếng choang khê vang lên. Thanh trường kiếm trong tay hắn rớt xuống đất.

Mười lăm người che mặt hai tay bưng mắt, máu tươi qua kẽ ngón tay chảy xuống không ngớt. Kẻ thì ngồi phệt xuống đất, người thì lộn tiếng kêu gào. Lại có mấy tên lăn lộn trong vũng bùn.

Chiêu thức Lệnh Hồ Xung vừa sử dụng phải dùng đến bốn chữ "xuất quỷ nhập thần" mới hình dung được nó. Hàng trăm hàng nghìn mũi ám khí bắn ra tất có mũi trước mũi sau, nhưng chiêu kiếm thần tốc tựa hồ như đồng thời phóng tới. Đường kiếm phải đâm đâu trúng đó, nếu có chỗ sơ hở tất bị ám khí của địch nhân bắn trúng vào mình. Thế là Lệnh Hồ Xung đâm 30 nhát kiếm trúng vào 30 con mắt mà hầy còn là tầm thường, kiếm pháp này có thể gạt cả vạn mũi tên tập kích cùng một lúc.

Mười lăm tên che mặt đột nhiên thấy mắt tối sầm lại và đau nhức không chịu được. Chúng kinh hãi quá đưa tay lên bưng mắt miệng la rầm trời. Giá tỷ bọn chúng trấn tĩnh một chút và cứ tiếp tục tấn công thì Lệnh Hồ Xung tất bị 15 thứ khí giới băm nát ra như tương.

Nói vậy mà thôi, dù người bản lãnh cao đến đâu bất thành linh bị đâm mù mắt còn trấn tĩnh thế nào được để mà tấn công địch nhân? 15 người khác nào như rắn mất đầu chạy bỏ nháo bỏ nhào không còn biết làm thế nào cho được.

Lệnh Hồ Xung gặp lúc nguy cấp như ngàn cây treo đầu sợi tóc mà phóng kiếm đả thương được bên địch. Tuy hắn thành công song thấy tình thảm trạng của 15 người kia, hắn không khỏi kinh hãi và sinh lòng thương xót họ.

Nhạc Bất Quần quát lên:

- Xung nhi! Người hãy chặt gân chân chúng đi rồi sẽ từ từ tra khảo.

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Dạ ... dạ ...

Hắn cúi xuống lượm thanh trường kiếm. Ngờ đâu lúc hắn sử chiêu vừa rồi đã động đến nội lực. Bây giờ toàn thân run lẩy bẩy không tài nào lượm nổi thanh trường kiếm nữa.

Lão già che mặt la lên:

- Hết thầy anh em tay phải lượm khí giới, còn tay trái nắm lấy dây lưng đồng bọn để đi theo ta.

Mười bốn tên che mặt kia đang lúc luống cuống không biết làm thế nào vừa nghe tiếng lão già hô hoán liền cúi xuống sờ soạng mặt đất bất cứ trúng vào khí giới nào cũng tiện tay lượm lấy. Có tên lượm được hai cái, có tên chẳng được cái nào. Chúng đưa tay trái ra nắm lấy dây lưng đồng bọn dắt dùm nhau thành một xâu đi theo lão già, bước thấp bước cao xéo cả vào đồng bùn lầy.

Mọi người phái Hoa Sơn, ngoại trừ Lệnh Hồ Xung, hết thầy mọi người đều bị điểm huyệt không nhúc nhích được. Lệnh Hồ Xung kiệt lực ngồi phệt xuống đất dương mắt lên mà nhìn bọn 15 người che mặt rút lui, chẳng còn cách nào lưu chúng lại được.

Nhạc Bất Quần hét lên:

- Lệnh Hồ Xung! Lệnh Hồ đại hiệp! ... Đại hiệp còn chờ ai mà chưa giải khai huyệt đạo cho chúng ta. Chẳng lẽ còn đợi chúng ta năn nỉ hay sao?

Lệnh Hồ Xung sợ quá, miệng ấp úng:

- Sư...sư phụ!...Sư phụ sao lại nói vậy?...Đệ tử... xin giải huyệt lập tức cho sư phụ.

Hắn gượng đứng lên, loạng choạng bước tới trước mặt Nhạc Bất Quần hỏi:

- Sư phụ! ... Giải khai huyệt đạo nào?

Nhạc Bất Quần tức giận vô cùng. Lão cho là Lệnh Hồ Xung đã cố ý buông tha bọn người che mặt lại cố ý dùng dằng không chịu giải khai huyệt đạo ngay cho mình. Lão hần học nói:

- Không cần người phải nhọc lòng.

Rồi lão ngấm ngấm vận "Tử hà thần công" thúc đẩy những huyệt đạo bị phong tỏa. Nhưng lão đã bị tay cao thủ dùng kinh lực lợi hại điểm vào những huyệt Ngọc chẩm, Đan trung, Cự trụy, Kiên trinh, Chí đường, Thanh lãnh nguyên đều là những nơi trọng yếu, những đường kinh mạch vận thông vào những mấy chỗ huyệt đạo này đều bị trở ngại nên uy lực "Tử hà thần công" giảm đi rất nhiều, không thể trong chốc lát mà giải khai được.

Lúc này chân tay Lệnh Hồ Xung chẳng còn chút khí lực nào, có khi thua đứt cả đũa con nít lên ba mà muốn giải khai huyệt đạo ch sư phụ, sư nương thì làm gì đủ

sức? Hắn gắng gượng vận nội lực mấy lần song lần nào cũng nẩy đom đóm, tai ù đi cơ hồ ngất xỉu. Hắn đành ngồi bên Nhạc Bất Quần để chờ lão tự giải khai lấy.

Trời mưa tuy nhỏ hạt nhưng vẫn còn rả rích. Người nào người nấy ướt sũng cả áo trong áo ngoài.

Đêm đã gần tàn, mưa cũng ngớt dần. Mặt mũi mọi người đã nhìn thấy lờ mờ.

Nhạc Linh San là người kém nội lực hơn hết, nàng cảm thấy khí lạnh ban mai thấu vào tận xương, cực kỳ khó chịu.

Nhạc Bất Quần trên đầu bao phủ một làn sương trắng mịn mờ, mặt đầy sát khí. Đột nhiên lão hú lên một tiếng. Bao nhiêu huyết đạo trong người đã giải khai hết. Lão đứng phắt dậy, hai tay nào vỗ, nào đấm, nào điểm, nào nắn. Chỉ trong khoảnh khắc lão đã giải khai được huyết đạo cho hết thấy mọi người.

Nhạc phu nhân cùng các đệ tử được giải khai huyết đạo rồi, có người đứng phắt dậy được ngay, có người chuyển động gân cốt, nghĩ lại tình trạng mười phần chắc chết mà còn được sống, khác nào đã qua một đời.

Bọn Cao Căn Minh, Thi Đới Tử ngó thấy tình trạng Lương Phát đầu một nơi mình một nẻo, thì không thể nhìn được phải bù ngùi sa lệ. Mấy cô nữ đệ tử cả tiếng khóc rờn. Ai cũng nói:

- May mà nhờ kiếm thuật thần thông của đại ca đã bại bọn cường hào quán thế, không thì kết quả khó mà lường được.

Cao Căn Minh thấy Lệnh Hồ Xung vẫn nằm duỗi dài trong đám bùn lầy, liền chạy lại nâng dậy.

Nhạc Bất Quần nét mặt vẫn thản nhiên, lạnh lùng hỏi:

- Bọn 15 người che mặt đó lai lịch thế nào?

Lệnh Hồ Xung đáp

- Đệ tử... cũng không biết...

Nhạc Bất Quần lại hỏi:

- Người có biết bọn chúng không? Cách giao tình với chúng thế nào?

Lệnh Hồ Xung kinh hãi đáp:

- Sư phụ! Trước nay đệ tử chưa gặp mặt một người nào trong bọn họ cả.

Nhạc Bất Quần hỏi:

- Đã vậy mà ta sai người giữ bọn chúng lại để tra hỏi cận kề, sao người lại lơ đi như không nghe thấy?

Lệnh Hồ Xung ấp úng:

- Đệ tử... đệ tử... thực tình toàn thân không còn lấy một chút hơi sức. Lúc ấy... lúc ấy...

Hắn nói đến đây người lão đảo hiển nhiên không đứng vững.

Nhạc Bất Quần hắng dạng một tiếng nói mỉa!

- Người khéo đóng kịch đấy nhỉ!

Lệnh Hồ Xung trán toát mồ hôi nhỏ giọt quì hai gối xuống đáp:

- Đệ tử coi cút từ thừa nhỏ, được nhờ đại đức của sư phụ sư nương thu về nuôi dưỡng, coi như con ruột. Dù đệ tử có là kẻ bất hiếu đến đâu cũng chẳng khi nào dám trái ý hoặc lừa gạt sư phụ cùng sư nương.

Nhạc Bất Quần hỏi:

- Người không dám lừa gạt ta cùng sư nương người ư? Chà chà! vậy thì kiếm pháp đó người đã học ở đâu ra, chẳng lẽ có thần nhân truyền thụ cho người lúc trong mơ mộng. Phải chăng thần nhân đó đột nhiên tự trên trời rơi xuống?

Lệnh Hồ Xung đập đầu đáp:

- Đệ tử tội đáng muôn thác. Vì lẽ vị tiên bối truyền thụ kiếm pháp cho đệ tử đã cấm hẳn không được thổ lộ lai lịch kiếm pháp đó với bất cứ ai và bất luận trong trường hợp nào.

Nhạc Bất Quần cười lạt nói:

- Cái đó đã hẳn. Võ công người đã học đến trình độ này thì còn coi sư phụ, sư nương vào đâu nữa? Công phu nhỏ mọn của phái Hoa Sơn chúng ta làm sao chống nổi một chiêu thần kiếm của người? Lão già che mặt chẳng đã nói "Chức chương môn phái Hoa Sơn để cho người chấp chương mới đúng"

Lệnh Hồ Xung không dám nói gì nữa, chỉ đập đầu lay bình bình. Lòng hẳn xao xuyến vô cùng, bụng bảo dạ:

- Ta mà không thổ lộ chân tình những chuyện Phong thái sư thúc tổ truyền thụ kiếm pháp thì sư phụ cùng sư nương quyết không lượng thứ. Nhưng đã là nam tử hán cần phải thủ tín. Đến gã Điền Bá Quang là một tên dâm tặc hái hoa, lúc bị Bất Giới hòa thượng hành hạ khổ sở mà còn nhất quyết không tiết lộ hành tung của Phong thái sư thúc tổ, Lệnh Hồ Xung này đã chịu ân sâu của người quyết không thể phản bội lời ước. Đối với sư phụ, sư nương ta vẫn một dạ trung thành, trời đất chứng minh. Bây giờ ta có phải tạm thời chịu khuất tất phỏng có hại chi đáng kể.

Hắn nghĩ vậy liền đáp:

Thưa sư phụ cùng sư nương! đệ tử chẳng khi nào dám chống sư mạng trong lòng thật có chỗ đau khổ không hở ra lời. Mai đây đệ tử xin cầu xin vị tiên bối đó cho phép trình lại sư phụ cùng sư nương, khi đó đệ tử không dám dấu một mảy may nào cả.

Nhạc Bất Quần nói:

- Được rồi, người hãy dậy đi!

Lệnh Hồ Xung đập đầu hai cái toan đứng lên thì đầu gối lại nhũn ra phải quì ngay xuống.

Lâm Bình Chi đứng bên liền đưa tay ra đỡ hắn dậy.

Nhạc Bất Quần cười lạt nói:

- Kiếm pháp của người đã cao minh mà bản lãnh đóng kịch của người còn cao minh hơn nữa.

Lệnh Hồ Xung không dám trả lời, hần nghĩ bụng:

- Sư phụ đối đãi với mình ơn tựa tây non. Bữa nay người có hiểu lầm mà thống trách mình nhưng sau này chuyện đầu đó sẽ có ngày bọc bạch. Vụ này rất rắc rối, mình không thể nào trách lão gia đa nghi được.

Tuy hần bị khuất tất mà trong lòng tuyệt không oán hận.

Bọn đệ tử người thì nhóm lửa nấu cơm, người thì móc đất đào hố để mai táng thi thể Lương Phát.

Mọi người ăn cơm sáng xong mở bọc lấy quần áo khô ra thay. Ai nấy đều trông ngóng Nhạc Bất Quần chỉ thị cách hành động. Người nào cũng tự hỏi:

- Không hiểu còn lên núi Tung Sơn để yêu cầu Tả minh chủ xử trí nữa hay thôi? Phong Bất Bình đã bị bại dưới kiếm của đại sư ca, tất lão không còn mặt mũi nào trở lại núi Hoa Sơn để tranh dành chức chưởng môn nữa. Cuộc chiến đêm qua tuy phe mình đã thắng, nhưng thực ra cũng phải một phen bẽ bàng.

Nhạc Bất Quần quay lại hỏi phụ nhân:

- Sư muội! bây giờ sư muội tính chúng ta đi đâu?

Nhạc phụ nhân đáp:

- Tiểu muội tưởng bất tất phải lên núi Tung Sơn nữa. Có điều mình đã ra đi thì cũng đừng về núi Hoa Sơn vội.

Lòng bà chhua hết ớn bọn Đào cốc lục tiên, chưa muốn về núi ngay.

Nhạc Bất Quần nói:

- Bây giờ không có việc gì, chúng ta đi chơi để bọn đệ tử thêm phần lịch duyệt cũng phải.

Nhạc Linh San cả mừng vỗ tay nói:

Hay lắm! Gia gia ...

Nhưng nàng chợt nghĩ tới sư ca Lương Phát vừa mới chết mà đã lộ vẻ vui thì thực không hợp cảnh. Nàng mới vỗ tay một cái đã dừng lại ngay.

Nhạc Bất Quần mỉm cười nói:

- Bàn tới chuyện du sơn ngoạn thủy là người thích thú ngay. vậy gia gia cũng chiều lòng. San nhi! Người muốn chúng ta đi ngoạn cảnh phương nào cho khoái?

Lão vừa nói vừa ngó Lâm Bình Chi .

Nhạc Linh San đáp:

Đã nói đến chuyện du ngoạn thì phải đi xem ngắm nơi nào cho thích mắt càng xa càng tốt. Có đi đến mấy trăm dặm rồi sẽ về cũng được. Chúng ta đến chơi nhà tiểu Lâm tử Gã bảo long nhằn ở Phúc Kiến vừa lớn vừa ngọt. tại đó còn có cam, quýt, hoa thủy tiên...

Nhạc phụ nhân thè lưỡi ra nói:

- Từ đây tới Phúc Kiến đường xa muôn dặm, chúng ta làm gì có đủ tiền xài. Chẳng lẽ phái Hoa Sơn biến thành Cái bang vừa đi vừa ăn xin chăng?

Lâm Bình Chi nói:

- Thừa sư phụ cùng sư nương! Sáng mai chúng ta vào đến địa giới tỉnh Hồ Nam, đệ tử có họ ngoại ở Lạc Dương ...

Nhạc phu nhân ngắt lời:

- ô! Ngoại tổ ngoại là Kim đao vô địch Vương Nguyên Bá là người Lạc Dương phải không?

Lâm Bình Chi đáp:

- Song thân đệ tử mất cả rồi. Đệ tử rất mong có dịp đến bái yết ngoại công ngoại bà để bẩm rõ tình hình. Sư phụ cùng sư nương và các vị sư ca, sư muội nên vui lòng đến nhà ngoại tổ đệ tử bàn hoàn mấy bữa thì thật là vinh dự cho đệ tử vô cùng! Ngoại công, ngoại bà đệ tử cũng rất lấy là hân hạnh. Sau đó chúng ta tiện đường thùng thẳng đi du sơn ngoạn thủy cho tới tệt xá ở Phúc Kiến. Còn khoản tiền chi phí...

Chàng ngừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Dọc đường đều có phân cục của nhà đệ tử, họ sẽ cung ứng đầy đủ bất tất phải lo ngại.

Nhạc phu nhân từ lúc đâm Đào Thực Tiên một kiếm, hàng ngày bà vẫn nơm nớp lo ngại Đào cốc lục tiên lên núi Hoa Sơn báo thù. Bà lại nhớ tới mình đã bị Đào cốc tứ tiên nắm lấy tứ chi, khiến cho toàn thân tê liệt không tài nào nhúc nhích được. Cái thảm trạng Thành Bất Ưu bị bọn chúng xé làm bốn mảnh, ruột gan tung tóe đầy đất khiến cho bà sợ vỡ mật. Từ đó trong cơn ác mộng bà thường mơ thấy tấn kịch rừng rợn.

Chuyến này thầy trò phái Hoa Sơn xuống núi tuy danh nói là lên Tung Sơn để xin bình lý nội bộ mà thực ra trong lòng bà muốn lẫn tránh càng xa càng tốt. Vợ chồng bà bình sinh chưa từng xuống phương nam, bây giờ đi thăm miền này cũng phải. Bà liền cười hỏi Nhạc Bất Quần:

- Sư ca! tiểu Lâm tử ân cần mời mọc, chúng ta có nên đi không?

Nhạc Bất Quần cười đáp:

- Tỉnh Phúc Kiến cũng là một địa khu của phái Thiếu Lâm. ở đấy có rất nhiều tay cao thủ võ lâm, nếu mình kết giao được với họ thì chuyến này đi kể ra cũng không uổng.

Bọn đệ tử thấy sư phụ chấp thuận đề nghị đi Phúc Kiến thì vui sướng khôn xiết. Bọn nam nữ đệ tử này ngoài Lưu Đức Nặc ra đều chưa đầy 30 tuổi, nghe nói được đi du ngoạn phương xa về phía nam đều phấn khởi tinh thần.

Lâm Bình Chi cùng Nhạc Linh San lại càng hoan hỉ. Chỉ có Lệnh Hồ Xung là lộ vẻ buồn thiu, bụng bảo dạ:

- Sư phụ cùng sư nương sao chẳng đi nơi khác, lại cứ muốn tới hội diện cùng ngoại tổ của Lâm sư đệ ở Lạc Dương? sau đó lại còn tiếp tục rong ruổi đường xa muôn dặm đến tỉnh Phúc Kiến làm chi? Không chừng hai vị sẽ hứa gả tiểu sư muội

cho gã cũng nên. Có khi họ đi Lạc Dương để cùng bậc trưởng bối gã đính ước hôn sư rồi đến Phúc Kiến chắc là để hoàn thành cuộc hôn nhân tại nhà họ Lâm. Mình là đứa con côi cút không cha không mẹ, không thân thích thì so với nhà gã có oan cực khắp nơi thế nào được? Ngoại công gã là Kim đao vô địch Vương Nguyên Bá, oai danh lừng lẫy khắp trung Nguyên. Bình nhật sư phụ mình đã nói tới lão ta tỏ vẻ cực kỳ cung kính. Lâm sư đệ đến Lạc Dương bái kiến ngoại công, ngoại bà gã, mình theo gã đi làm cóc gì?

Lệnh Hồ Xung thấy bọn sư đệ, sư muội hớn hở tươi cười không nghĩ gì đến Lương Phát sư đệ bị chết thảm nữa, lại càng ghét cay ghét đắng, bụng bảo dạ:

- Đêm nay chờ họ vào chỗ trọ ngủ say rồi, một mình ta lẻn đi cho khuất mắt. Chẳng lẽ mình cũng theo họ để ăn bát cơm của Lâm sư đệ và ngủ ở nhà gã? Hơn nữa còn phải miễn cưỡng vui tươi, chúc mừng gã cùng tiểu sư muội nâng án ngang mày, bách niên giai lão thì chịu thế nào được?

Đoàn người khởi hành rồi, Lệnh Hồ Xung lẻo đẹo theo sau. Hắn tinh thần mệt mỏi, sức lực kiệt quệ. Hắn đi mỗi lúc một chậm thêm, cách quãng mỗi lúc một xa hơn.

Đi đến gần trưa, Lệnh Hồ Xung phải ngồi xuống phiến đá bên đường mà thở hổn hển.

Bỗng thấy Lao Đức Nặc chạy trở lại hỏi:

Đại sư ca! Trong người đại sư ca thấy thế nào? Sư ca đi đường mệt lắm ư? Tiểu đệ chờ sư ca nhé!

Lệnh Hồ Xung đáp ;

Hay lắm! Thật phiền cho sư đệ!

Lao Đức Nặc nói:

Sư nương đã mượn được cỗ xe lớn ở tòa thị trấn trước mặt kia. Tiểu đệ trở lại đón sư ca. Lệnh Hồ Xung cảm động nghĩ thầm:

- Tuy sư phụ trong lòng mình, song sư nương đối xử với mình rất tử tế.

Lát sau, một cỗ xe lớn do con lừa kéo tới nơi. Lệnh Hồ Xung lên xe ngồi, Lao Đức Nặc lên theo ngồi bên bầu bạn với hắn.

Tối hôm ấy vào quán trọ, Lao Đức Nặc cũng ngủ chung giường với Lệnh Hồ Xung.

Mấy ngày liền, Lệnh Hồ Xung đi tới đâu, Lao Đức Nặc theo liền tới đó, không rời nửa bước.

Lệnh Hồ Xung cho là lão nghĩ tình đồng môn, nên chiếu cố cho hắn trong lúc mình đang bệnh tật.

Ngờ đâu, đến đêm thứ ba, Lệnh Hồ Xung đang nằm trên giường, nhắm mắt dưỡng thần, bỗng nghe thanh âm tiểu sư đệ la Thử kỳ đứng ngoài cửa hỏi vọng vào:

- Nhị sư ca! Sư phụ hỏi mấy bữa nay có thấy đại sư ca hành động gì khác lạ không đó?

Lao Đức Nặc tặc lưỡi một cái rồi khẽ đáp:

-Đừng hỏi nữa! Đi đi!

Chỉ hai câu này cũng đủ khiến cho HC ớn lạnh. Bây giờ hắn mới biết sư phụ nghi kỵ hắn vô cùng và đã phái Lao Đức Nặc ngấm ngấm giám sát mình.

Tiếng bước chân Kỳ Thư bỏ đi mỗi lúc một xa.

Lao Đức Nặc rón rén đến trước giường để thăm xem Lệnh Hồ Xung đã ngủ thật chưa?

Lệnh Hồ Xung trong lòng tức giận vô cùng! Hắn toan đứng phắt dậy trách mắng Lao Đức Nặc, nhưng lại nghĩ thầm:

- Vụ này có liên quan gì đến y đâu? Y chỉ biết vâng lệnh sư phụ mà hành động. Có ai giám chống sư mệnh bao giờ?

Hắn nghĩ vậy rồi dần lửa giận xuống, giả vờ ngủ say.

Lao Đức Nặc rón rén đi ra khỏi phòng. Lệnh Hồ Xung biết là lão đi báo cáo với sư phụ về động tĩnh của mình. Bất giác hắn cười lạt bụng bảo dạ:

- Mình chẳng làm điều gì sai trái với lương tâm, dù có đến mười người hay trăm người dám thị, nhưng Lệnh Hồ Xung này vốn quang minh lỗi lạc thì sợ cóc gì ai?

Hắn tức giận làm động đến nội tức, nên khí huyết trong người nhộn nhạo, cực kỳ khó chịu. Hắn phải nằm phục xuống gối đầu mà thở hồng hộc. Một lúc lâu mới bình tĩnh trở lại, ngồi dậy mặc áo xỏ giày vào rồi tự nhủ:

- Sư phụ đã không coi mình là đệ tử nữa, đề phòng mình như đề phòng giặc cướp, mình ở lại núi Hoa Sơn chẳng có ý vị gì thì sao bằng bỏ đi cho rồi.

Từ lúc Lệnh Hồ Xung ngộ sát Lục Đại Hữu, trong lòng rất là hối hận, Nhạc Linh San lại chia rẽ mối tình với kẻ khác càng làm cho hắn thêm đau khổ. Có lúc hắn không muốn sống nữa. Bây giờ hắn thấy sư phụ phái người ngấm ngấm rheo dõi thì trong lòng phiền muộn, chán ngán không bút nào tả xiết.

Giữa lúc ấy bỗng nghe ngoài cửa sổ có tiếng người nói khẽ:

Nép mình xuống, đừng có cử động!

Rồi thanh âm một người khác nói khẽ hơn:

- Dường như đại sư ca đã trở dậy và xuống đất rồi!

Thanh âm hai người này tuy rất nhỏ nhưng đêm khuya thanh vắng, Lệnh Hồ Xung lại rất thính tai, nên nghe rõ mồn một. Đó chính là hai tên sư đệ nhỏ tuổi đang ẩn nấp ở ngoài sân để đề phòng hắn trốn đi.

Lệnh Hồ Xung nắm chặt hai bàn tay lại, khớp xương bật lên tiếng lách cách, bụng bảo dạ:

- Nếu bây giờ ta bỏ đi thì thành kẻ có tật mình. Được lắm! Họ đã thế thì mình cứ ở lại xem họ giở trò gì?

Đột nhiên hắn mở miệng lớn tiếng la:

- Điểm tiểu nhị! điểm tiểu nhị! Lấy rượu ra đây!

© [HQD](#)

HỒI THỨ BẢY MƯƠI SÁU

KIM ĐAO VÔ ĐỊCH VƯƠNG NGUYỄN BÁ

Lệnh Hồ Xung gọi hồi lâu, điểm tiểu nhị mới thừa rồi đem rượu lên. Hắn uop61ng say lúy túy chẳng còn biết trời đất gì nữa. Sáng hôm sau Lao Đức Nặc đỡ hắn lên xe. Miệng vẫn la hoài:

- Đem rượu đây! đem rượu đây! ta còn muốn uống nữa....

Mấy hôm sau đoàn người Hoa Sơn tới Lạc Dương vào trọ trong một nhà tửu điểm.

Một mình Lâm Bình Chi tìm đến nhà tổ ngoại trước.

Nhạc Bất Quần cùng mọi người đều thay đổi quần áo. ăn mặc sạch sẽ. Lệnh Hồ Xung vẫn mặc bộ quần áo dính đầy bùn đất sau cuộc chiến ngoài miếu Dục Vương.

Nhạc Linh San cầm một chiếc trường bào đem đến trước mặt Lệnh Hồ Xung nói:

- Đại sư ca! Đại sư ca thử mặc tấm áo này xem có vừa không?

Lệnh Hồ Xung hỏi lại:

- Đây là áo sư phụ, sao lại lấy cho ta mặc?

Nhạc Linh San đáp:

- Lát nữa tiểu Lâm tử mời chúng ta tới nhà ngoại tổ gã đại sư ca mặc tấm áo này.

Lệnh Hồ Xung hỏi mớ:

- Vì đến nhà gã mà phải ăn mặc cho diêm dúa hay sao?

Hắn nói rồi nhìn ngắm nàng từ xuống đến gót chân.

Nhạc Linh San bữa nay mình mặc áo nhiều điều, quần đoạn màu lục xanh biếc, mặt thoa một lớp phấn mỏng, càng tăng thêm vẻ kiều mị. Mái tóc xanh như mây bôi dầu chải bóng mượt, một bên cài đóa hoa châu.

Lệnh Hồ Xung nhớ lại thì trước kia chỉ những ngày tết nàng mới ăn mặc như vậy, thì trong lòng hắn như se lại toan hỏi mớ mấy câu nhưng hắn xoay chuyển ý nghĩ:

- Mình là nam tử hán đại trượng phu mà sao khí phách còn nhỏ nhen đến thế?

Rồi hắn dần lòng không nói nữa.

Nhạc Linh San thấy Lệnh Hồ Xung nhìn mình bằng cặp mắt sắc bén thì thẹn thùng bối rối nói:

- Đại sư ca không thích thì chẳng cần đổi áo nữa cũng được.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Đa tạ sư muội! Tiểu huynh không quen mặc áo mới thôi chẳng đổi làm chi nữa.

Nhạc Linh San không nói gì nữa, cầm áo trường bào đem vào phòng phụ thân.

Bỗng nghe ngoài cửa có tiếng người nói oang oang:

- Nhạc đại trưởng môn đường xa tới đây, tại hạ không biết đi nghênh tiếp thật là thất lễ.

Nhạc Bất Quần cùng Nhạc phu nhân đưa mắt nhìn nhau mỉm cười ra chiều hoan hỉ. Hai vị biết là Kim đao vô địch Vương Nguyên Bá thân hành đến tận khách điểm để đón mình, liền song song rảo bước ra nghênh tiếp.

Vương Nguyên Bá đã ngoài 70 tuổi mà sắc mặt vẫn hồng hào. Dưới cằm một chùm râu bạc chùng xuống trước ngực. Tinh thần lão rất quắc thước tay cầm hai chiếc nhạc lớn bằng trứng ngỗng lắc kêu leng keng.

Người võ lâm chơi nhạc là chuyện bình thường, nhưng đều là bằng sắt hay gang đúc nên. Đẳng này Vương Nguyên Bá tay lại cầm hai chiếc nhạc ánh vàng lấp loé. Nó nặng gấp đôi nhạc sắt và tỏ ra là một vật của nhà sang trọng.

Lão vừa thấy Nhạc Bất Quần đã cười ha hả nói:

- Nhạc chương môn thanh danh lừng lẫy võ lâm, nay tiểu lão được gặp, thật là may mắn! Hơn hai mươi năm nay không ngày nào tiểu lão không nghĩ tới đại chương môn. Bữa nay đại giá tới Lạc Dương thật là một hỷ sự lớn cho võ lâm ở Trung Châu.

Lão vừa nói vừa nắm chặt tay Nhạc Bất Quần mà lắc mấy cái để tỏ tình hoan hỉ chân thành.

Nhạc Bất Quần cười nói:

- Vợ chồng tại hạ đưa bọn đồ đệ đi du lịch để tìm bạn, cho thêm rộng kiến văn. Vị đại hiệp ở Trung Châu mà bọn tại hạ cần bái phỏng thứ nhất là Kim đao vô địch Vương lão gia tử. Bọn tại hạ mấy chục người đến đây một cách đột ngột thật là lỗ mãng!

Vương Nguyên Bá lớn tiếng:

- Bốn chữ "Kim đao vô địch" ở trước mặt Nhạc đại chương môn không ai được nhắc tới. Người nào nhắc tới không phải vì lực sự mà là nhạo báng Vương Nguyên Bá này đó. Nhạc tiên sinh! Tiên sinh thu dụng ngoại tôn của tiểu lão, ơn đức xem bằng tái tạo. Từ nay Hoa Sơn phái cùng Kim đao môn coi như một nhà, không còn có chuyện riêng lấy. Nào mời hết thầy anh em về nhà. Nếu không ở lại chơi một năm hay sáu tháng thì đừng hòng ra khỏi được thành Lạc Dương một bước. Nhạc đại chương môn! Đề tiểu lão tự mình đem hành lý cho.

Nhạc Bất Quần vội nói:

- Cái đó tại hạ thiết không dám!

Vương Nguyên Bá lại bảo hai con:

- Bá Phấn! Trọng Cường! mau lại khấu đầu Nhạc sư thúc cùng Nhạc sư mẫu đi!

Vương Bá Phấn và Vương Trọng Cường đồng thanh đáp:

- Dạ!

Rồi hai gã khom lưng lạy xuống.

Vợ chồng Nhạc Bất Quần cũng vội quì xuống cúi đầu đáp lễ nói:

- Chúng ta coi nhau đồng hàng. Hai chữ "thúc phụ" tại hạ khi nào dám đương? cứ lấy Bình Chi mà kể thì bọn ta hai vị bằng vai với nhau. Vương Bá Phấn và Vương Trọng Cường là hai nhân vật đã nổi tiếng võ lâm khắp vùng Dự, Ngạc. Tuy họ vốn khâm phục Nhạc Bất Quần, song phải khấu đầu trước lão là một việc họ không muốn làm. Vì tuân theo phụ mệnh, họ phải miễn cưỡng quì xuống.

Hai người thấy vợ chồng Nhạc Bất Quần khấu đầu đáp lễ rất lấy làm hài lòng. Thế rồi cả bốn người làm lễ giao bái đứng dậy.

Nhạc Bất Quần thấy anh em họ Vương đều thân thể cao lớn, có điều Trọng Cường mập hơn Bá Phấn nhiều. Huyệt thái dương của hai người cùng nhô cao lên, tay nổi gân xanh. Hiển nhiên là những tay nội ngoại công đều rất cao thâm.

Nhạc Bất Quần quay lại bảo bọn đồ đệ:

- Các người lại bái kiến Vương lão gia cùng hai vị sư bá đi! Võ công Kim đao môn lừng lẫy Trung nguyên. Các vị tổ sư đời trước phái Hoa Sơn đã đến học nghệ ở Kim đao môn và cũng nổi tiếng. Từ nay chúng ta được Vương lão gia cùng hai vị sư bá chỉ điểm, nhất định sẽ tiến bộ nhiều.

Bọn đồ đệ đồng thanh đáp:

- Vâng!

Rồi lập tức quì cả xuống trong nhà đại đường trong khách sạn.

Vương Nguyên Bá cười nói:

Không dám! không dám!

Bá Phấn cùng Trọng Cường cũng đáp lễ.

Lâm Bình Chi đứng bên giới thiệu với ngoại công từng tên một trong bọn đệ tử phái Hoa Sơn. Khi chàng giới thiệu tới Nhạc Linh San, Vương Bá nhìn Nhạc Bất Quần cười khà khà hỏi:

- Nhạc lão đệ! Lệnh ái là một biểu nhân tài không hiểu đã có nơi nào chưa?

Nhạc Bất Quần cười đáp:

- Tiện nữ còn nhỏ tuổi vả lại dòng dõi võ lâm nhà chúng ta các cô suốt ngày chỉ vung đao múa kiếm, chẳng biết làm ăn gì ráo thì còn ai muốn đặng đến bọn nha đầu?

Vương Nguyên Bá cười nói:

- Lão đệ lại quá khiêm tốn rồi! Hồ nữ nhà tướng, bọn đệ tử tâm thường dĩ nhiên không dám với cao. Có điều là con gái mà học được ít việc khuê môn càng tốt.

- Lão nói tới đây thanh âm nhỏ dần đi ra chiều buồn bã.

Nhạc Bất Quần chắc là lão nhớ tới bà con gái qua đời ở Hồ Nam nên tiên sinh nghiêm nét mặt lại đáp:

- Dạ!

Vương Nguyên Bá là người lạnh lẹn. Lão kiềm chế ngay nỗi buồn rầu vì mất con, cười ha hả nói:

Nhạc lão đệ! Nội công phái Hoa Sơn nổi tiếng là đệ nhất trong Ngũ nhạc kiếm phái thì chắc tửu lượng cũng phải ghê người. Bây giờ ta cùng lão đệ đi uống mười chén lớn chơi.

Lão nói xong nắm tay Nhạc Bất Quần dắt ra khỏi tửu điểm.

Nhạc phu nhân, Vương Bá Phấn, Vương Trọng Cường và quân đệ tử phái Hoa Sơn lục tục theo ra sau.

Vừa ra khỏi cửa điểm đã thấy xe ngựa sắp sẵn đứng chờ cả ở đó. Đàn bà ngồi xe, đàn ông cưỡi ngựa. Con nào con ấy yên cương diêm dúa.

Từ lúc Lâm Bình Chi về báo tin cho tới lúc Vương Nguyên Bá ra đón khách không đầy một giờ. Trong lúc thảng thốt mà xe ngựa đã chĩnh tề như vậy, nguyên một điểm này, đủ biết Kim đao môn ở Lạc Dương là một nhà thanh thế hào hoa.

Đoàn người gần tới Vương phủ đã thấy cánh cổng sơn màu hồng đỏ chói. Trên cổng có hai chiếc vòng đồng lớn sáng bóng. Tám tên đại hán thông tay đứng ngoài cổng châu chực.

Bước vào cổng ngó lên thấy tường treo một tấm biển lớn sơn đen đề bốn chữ vàng "Kiến nghĩa dũng vi (thấy việc nghĩa hăng hái mà làm). Tấm biển này của quan tuần phủ Hà Nam tặng cho. Số là Vương Nguyên Bá chẳng những là một tay hào hiệp trong võ lâm mà còn giao du thân mật với quan nha.

Tối hôm ấy Vương Nguyên Bá bày một tiệc lớn thết thầy trò Nhạc Bất Quần. Ngoài ra còn mời những tráng sĩ nổi tiếng võ lâm các thân sĩ có danh vọng cùng các nhà phú thương đại cổ ở Lạc Dương đến dự.

Lệnh Hồ Xung là đại đệ tử ở phái Hoa Sơn. Phái nam ngoài Nhạc Bất Quần hẳn là người đứng đầu. Mọi người thấy hán quân áo lam lữ vẻ mặt bơ phờ thì trong lòng ngấm ngấm áy náy. Có điều trong võ lâm rất nhiều kẻ sĩ tính tình khác lạ, tỷ như Cái bang biết bao nhiêu hiệp sĩ danh thủ mà người nào cũng ăn mặc rách rưới.

Các tân khách thấy hần là đại đồ đệ phái Hoa Sơn, dĩ nhiên không phải tầm thường, nên không ai dám coi rẻ hần.

Lệnh Hồ Xung ngồi oỏ chiếu thứ hai do Vương Bá Phấn làm chủ bồi tiếp.

Rượu đã ba tuần, Vương Bá Phấn thấy Lệnh Hồ Xung ra chiều lạnh nhạt, gợi chuyện hai ba lần mà hỏi câu nào hần đáp câu ấy. Bá Phấn cho là Lệnh Hồ Xung có ý khinh thường mình không khỏi ngấm ngấm tức giận. Y liền nói sang chuyện võ công đưa mấy vấn đề nghi nan ra thỉnh giáo.

Lệnh Hồ Xung chỉ ậm ừ, tuyệt không trả lời dứt khoát câu nào.

Thực ra không phải Lệnh Hồ Xung có ác cảm gì với Vương Bá Phấn mà vì hần thấy Vương phủ cực kỳ hào hoa so với hần một tên tiểu tử cùng kiết, chẳng khác chi một vực một trời.

Lâm Bình Chi về tới nhà ngoại công liền thay mặc tấm trường bào bằng gấm ở đất thực. Nguyên chàng tướng mạo đã anh tuấn lại mặc áo sang thành ra người đẹp như ngọc.

Lệnh Hồ Xung nhìn chàng không khỏi tự thẹn nghĩ thầm:

- Đừng nói tiểu sư muội đã ưng ý gã ngay từ lúc trên núi, dù nàng có giữ lòng chung thủy với ta mà đem so sánh với gã cũng không khỏi bực mình.

Lòng dạ hần quanh quẩn bên Nhạc Linh San, bất luận Vương Bá Phấn nói gì hần cũng chẳng để vào tai.

Vương Bá Phấn ở trong đám võ lâm miền trung châu được người ta kính sợ hết mình. Đêm nay y chạm trán Lệnh Hồ Xung một gã thanh niên không lịch thiệp, khác nào cái đinh trong mắt. Giả tử gặp lúc bình thời thì hần đã buông cơn giận cho nổi lên, nhưng hiện giờ một là y nghĩ tới tử tử mới chết, hai là phụ thân y coi phái Hoa Sơn rất trịnh trọng, nên hần phải dẹp lửa giận và luôn miệng mời rượu Lệnh Hồ Xung.

Lệnh Hồ Xung hề đưa rượu đến là cạn chén. Nguyên tửu lượng Lệnh Hồ Xung rất lớn, uống đến trăm chén cũng không biết say. Nhưng hiện giờ hần mất hết nội công, nên mới uống hơn 50 chén đã có vẻ ngà ngà.

Vương Bá Phấn nghĩ bụng:

- Thằng lỏi này chẳng hiểu nhân tình thế cố gì hết. Ngoại sanh mình là sư đệ hần. Đáng lý hần kêu mình bằng sư bá hoặc thế thúc, vậy mà hần chẳng nói một câu nào, coi mình tầm thường quá. Đã thế bữa nay mình cho gã uống say một mẻ để làm trò cười trước mặt mọi người chơi.

Y thấy Lệnh Hồ Xung mười phần đã say đến bảy tám liền cười nói:

- Lệnh Hồ lão đệ là thủ đồ của phái Hoa Sơn, quả nhiên anh hùng từ thừa thiếu niên. Võ công lão đệ đã cao cường, tửu lượng cũng ghê gớm. Người nhà đâu! Đổ bát lớn ra đây cho ta để Lệnh Hồ gia uống rượu.

Người nhà dạ ran lấy bát lớn ra rót rượu vào.

Lệnh Hồ Xung suốt đời khi gặp người rót rượu cho, chẳng bao giờ khước từ. Hần uống năm, sáu bát lớn, hơi men chệnh choáng gạt cả đũa chén xuống đất.

Người cùng chiếu nói:

- Lệnh Hồ tiểu hiệp say rồi! Hãy uống chén trà nóng giã rượu.

Vương Bá Phấn cười nói:

- Người ta là đại đồ đệ phái Hoa Sơn, có lý nào dễ say thế được? Lệnh Hồ lão đệ! Uống cạn nữa đi!

Rồi lại rót đầy rượu vào bát.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Làm gì... mà say? Uống cạn rồi!

Hắn bung bát rượu lên nóc ừng ực. Nhưng mới uống hết nửa bát còn nửa bát đổ ra áo. Đột nhiên người hắn lao đảo há miệng nôn hết rượu cùng đồ nhắm ra lênh láng.

Những người cùng chiếu kinh hãi tránh đi.

Vương bá Phấn bất giác cười lạt. Mấy trăm con mắt đều nhìn cả vào Lệnh Hồ Xung.

Vợ chồng Nhạc Bất Quần nhân dịp cặp lông mày nghĩ bụng:

- Thằng lỏi này thật tệ quá, dám bê bối trước mặt bao nhiêu tân khách.

Lao Đức Nặc và Lâm Bình Chi vội chạy lại nâng đỡ.

Lâm Bình Chi nói:

- Đại sư ca! Tiểu đệ đỡ đại sư ca đi nghỉ.

Lệnh Hồ Xung lấp bắp:

- Ta... có say đâu? ... Ta còn uống nữa ... đem rượu ra đây.

Lâm Bình Chi đáp:

- Dạ dạ! Rượu đây!

Lệnh Hồ Xung giương cặp mắt đỏ lừ nhìn chàng áp ứng:

- Tiểu Lâm tử... sao ngươi không đi bồi tiếp tiểu sư muội?

Nâng đỡ ta làm chi?

Lao Đức Nặc nói:

- Đại sư ca! đại sư ca đi nghỉ thôi! Nơi đây đông người đừng nói nhảm!

Lệnh Hồ Xung tức giận lớn tiếng:

- Ta nói nhảm cái gì?... Sư phụ sai người giám thị ta?... Người có tìm được bằng cớ gì không?

Lao Đức Nặc sợ hắn quá say còn nói ầu ầu, liền cùng Lâm Bình Chi cứ lôi hắn vào phòng.

Nhạc Bất Quần nghe Lệnh Hồ Xung nói vậy tức quá sắc mặt lợt lạt.

Vương Nguyên Bá cười nói:

- Nhạc lão đệ! bọn hậu sinh say rượu nói nhảm là thường để ý làm chi? Đây rượu đây! uống đi!

Nhạc Bất Quần gượng cười đáp:

- Gã là một thằng nhỏ quê mùa. Xin Vương lão gia miễn trách.

Lệnh Hồ Xung say ngủ li bì đến trưa hôm sau mới tỉnh dậy. Hôm trước hắn nói câu gì đều quên hết cả.

Nhạc Bất Quần sau khi nghe hắn nói hai câu đem qua liền dặn Lao Đức Nặc từ đây đừng theo dõi HX nữa mà chỉ để ý ngắm ngâm dò xét.

Lệnh Hồ Xung sau cơn đại túy tỉnh lại, đầu nhức như búa bổ. Hắn thấy ngủ một mình trong phòng giường chiếu cực kỳ tinh khiết. Hắn bước ra khỏi phòng chẳng thấy một tên sư đệ nào liền hỏi người nhà mới biết bọn họ theo đệ tử trong Vương phủ đến luyện võ sảnh ở phía sau để nghe giảng võ.

Lệnh Hồ Xung tự nghĩ:

- ta theo bọn chúng làm cóc gì? Chi bằng ra ngoài kia chơi một mình hay hơn. Rồi hắn băng ra khỏi cổng.

Lạc Dương là đế đô của bao nhiêu triều đại cách kiến trúc vô cùng vĩ đại, chợ búa phồn thịnh.

Lệnh Hồ Xung ít học, về lịch sử đời cổ hắn không hiểu mấy, hắn thấy trong thành Lạc Dương có nhiều danh thắng cổ kính mà mặt mờ không rõ lai lịch nên chẳng

thấy hứng thú gì. Hắn thuận bước đi vào trong một ngõ hẻm gấp bảy, tám tên vô lại đang châu đầu vào đánh bạc trong một tửu điểm nhỏ. Hắn cũng khom lưng chui vào thò tay móc bên mình lấy năm bạc vụn cùng bọn này vừa đánh bạc vừa dứt lác.

Đến gần tối hắn lại ngồi trong tửu quán này uống rượu ngà ngà rồi mới ra về.

Mấy ngày liền Lệnh Hồ Xung tiếp tục đi đánh bài với đám vô lại rồi uống rượu bí tỷ. Mỗi hôm đầu vận hên được vài lạng, nhưng từ ngày thứ tư bị thua liểng xiểng hết sạch cả tiền. Bọn vô lại không cho hắn đánh nữa.

Lệnh Hồ Xung lửa giận bốc lên, kêu rượu uống hết bát này đến bát khác. Hắn uống mười mấy bát liền mà còn kêu lấy rượu nữa.

Điểm tiểu nhị hỏi:

- Tiểu khách quan! người thua hết nhẵn rồi lấy gì mà trả tiền rượu?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Hôm nay thiếu tiền thì chịu, ngày mai đến trả chứ sao.

Điểm tiểu nhị lắc đầu đáp:

- ở đây quán nhỏ ít vốn. Đến bạn bè thân thích cũng không ai uống chịu cả.

Lệnh Hồ Xung cả giận quát hỏi:

- Mi khinh tiểu gia khôn có tiền hay sao?

Điểm tiểu nhị cười đáp:

- Bất luận quan khách là tiểu gia, tiểu điểm chỉ bán tiền mặt chứ không bán chịu.

Lệnh Hồ Xung nhìn lại thân mình thấy quần áo lam lũ không ra vẻ người sẵn tiền. Lúc này ngoài thanh bảo kiếm cài ở sau lưng, chẳng còn vật gì khác. Hắn liền cởi thanh kiếm ra đập xuống bàn nói:

- Người đem cầm cái này cho ta!

Một tên vô lại đứng bên còn muốn được thêm tiền vội nói:

- Được rồi! Để ta đi tìm cầm cho.

Đoạn gã cầm kiếm đem đi.

Điểm tiểu nhị lại đưa ra hai hồ rượu. Lệnh Hồ Xung uống hết một hồi thì gã vô lại kia đem về mấy đồng bạc vụn nói:

Cái đó cầm được ba lạng bốn đồng cân bạc.

Rồi đưa cả tiền lẫn biên lai cho Lệnh Hồ Xung.

Lệnh Hồ Xung cầm lấy tiền có lẽ không đủ ba lạng. Hắn cũng không nói gì nữa lại ngồi vào đánh bạc. Hắn đánh đến chiều thì cả tiền rượu cả tiền thua bạc, 3 lạng bạc đều mất biến.

Lệnh Hồ Xung nhìn tên vô lại ngồi bên là Trần Oai Chủ nói:

- Cho ta mượn ba lạng, hễ được trả gấp đôi.

Trần Oai Chủ cười hỏi:

- Thua hết rồi sao?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Thua hết rồi. Ngày mai ta trả người.

Trần Oai Chủ nói:

- Coi bộ nhà người làm gì có tiền. Người mà thua thì lấy đâu trả? Chẳng lẽ bán vợ đợ em gái ư?

Lệnh Hồ Xung cả giận xoay tay lại tát gã kia một cái đồng thời vô lấy mấy lạng bạc để trước mặt gã.

Trần Oai Chủ la lên:

- Hồng rồi! Hồng rồi! Thằng lỏi này là một tên cường đạo.

Bọn vô lại về hòa với nhau xúm cả vào, bảy tám gã vung quyền lên giáng xuống người Lệnh Hồ Xung.

Gặp lúc bình thời thì đừng nói bọn vô lại mèo què này mà cả đến những tay cao thủ võ lâm vị tất đã làm gì được hắn. Nhưng hiện giờ trong tay hắn không còn tấc sắt mà nội lực mất hết. Toàn thân võ nghệ không phát huy được chút nào. Hắn đành để cho mấy tên vô lại đè mình xuống rồi thượng cẳng chân hạ cẳng tay đánh túi bụi. Thật là cộp xuống bình nguyên bị chó nhờn. Hắn bị đánh đến thâm tím mặt mũi, khắp mình bị thương.

© [HQD](#)